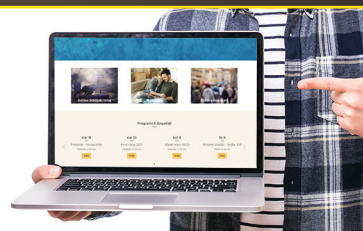

POSJETI ►

mladi.adventisti.hr

I BUDI U TIJEKU DOGAĐANJA!

RIJEČ

UREDNIKA

DRAGI PRIJATELJI,

Nadam se da ste zadovoljni svime što ste postigli u prvom dijelu ove školske i akademske godine, koji je već gotovo iza nas. Jeste li, unatoč obvezama, uspjeli pronaći trenutke za sebe i svoj odnos s Bogom? Želim vam uspješan završetak ovog polugodišta i vrijeme za predah, razmišljanje i dublje zajedništvo s Bogom.

U ovom broju pripremili smo članak "Čitanje Biblije kao jedne velike 'priče' (2)", koji će vam pomoći da Božju riječ doživite na nov način. Tko zna, možda će nekom od vas novogodišnja odluka biti upravo — pročitati Bibliju na takav način. Važno je upamtiti da Biblija nije samo zbirka starih tekstova ili propisa, nego velika povezana priča o Božjoj ljubavi i Njegovom djelovanju kroz povijest — i u našim životima danas.

Uz to, pronaći ćete i nekoliko iskustava, događaja i putovanja, koji svjedoče o tome kako Bog djeluje u našoj svakodnevici. Kroz takve susrete i razgovore mnogi su otkrili različite Božje blagoslove. Neka vas ova štiva i slike ohrabre da i vi zastanete i prepoznate znakove Božje prisutnosti na svojem putu.

Alen Hadžiefendić

Thomas John Rasmussen

ČITANJE BIBLIJE KAO JEDNE VELIKE "PRIČE" (2)

Zamisao o promatranju Biblije kao jedne velike "priče" ili pripovijesti nije nova — ni unutar ni izvan adventizma. Posebno je unutar adventizma pojam velike središnje teme prisutan u spisima Ellen G. White. Knjižni niz *Veliki sukob* (počevši s *Patrijarsima i prorocima* i završavajući s *Velikom borbom*) često se koristi u tom smislu. Ipak, razvoj naših temeljnih vjerovanja uvelike je nastajao kao reakcija. Iako smo nastojali da naša vjerovanja budu usmjerena na to tko je Bog, ponekad su neke pojedinosti postale središte, pa smo počeli "veličati male stvari".

Zamislite polje sa stupovima ograde. Naša temeljna vjerovanja su poput tih stupova — oni određuju granice, označavaju "rubove" onoga što vjerujemo o tom polju, odnosno o Božjoj riječi. Koliko smo puta sreli ljude koji mogu navoditi biblijske retke i ponavljati što je Ellen G. White rekla, ali potpuno promašuju bit Biblije i niza *Veliki sukob*? Knjiga *Patrijarsi i proroci* počinju s tri riječi: "Bog je ljubav." Knjiga *Velika borba* završava istim riječima: "Bog je ljubav."

Isto se može dogoditi i onome tko pohađa biblijske satove. Može naučiti sve o tome što vjerujemo kao adventisti sedmog dana. Možemo ga voditi od jednog graničnog stupa do drugog, sve dok ne obiđe cijelo polje, ali dokle god ne zakorači u to polje — dok mu ne dopustimo da sâm proučava Bibliju na njezinim vlastitim temeljima — ostat će zarobljen u onome što smo ga mi davno naučili, i možda nikada neće razviti osobni odnos sa svojim Spasiteljem Isusom Kristom.

Nema ničeg lošeg u tome da budemo u pravu. Vjerujem da je subota ispravan dan za štovanje Boga. Ali ako ne štujem "u duhu i istini", kao što je Isus rekao Samarijanki

kod zdenca (Ivan 4), ima li to smisla? Svetkujem li subotu zato što je to “ispravno”? Ili je svetkujem — i još važnije, *odmaram se* i *posvećujem* subotu — zato što je to ono što je Bog učinio, i što je rekao da činim kako Ga ne bih zaboravio?

Opet, nema ničeg lošeg u tome da budemo u pravu. No, ljudi obično ne upoznaju Isusa zato što si ti u pravu. Oni Ga upoznaju zato što vide da ti Njega poznaješ. Upoznaju Ga jer čuju da Ga voliš, i da voliš njih. Ono što se dogodilo tijekom godina, i što su mnogi moji prijatelji i ja iskusili, jest da smo u očajničkom pokušaju da obranimo ono u što vjerujemo, osjećali potrebu objašnjavati zašto su svi drugi u krivu. Imam prijateljicu koja je držala biblijske satove dok je bila tinejdžerica. Ona može reći sve o našim temeljnim vjerovanjima — ali nije članica Adventističke crkve. Nije krštena. Ne mogu točno znati zašto, ali možda nikada nije otkrila “tko” je središte adventizma. Ne “što”, nego “tko” — Isus.

Umjesto da prolazimo kroz naša temeljna vjerovanja tematski, trebamo prolaziti kroz “priču” Biblije. Trebamo proučavati kako se Bog odnosi prema ljudima, jer kad vidimo kako se Bog odnosi prema ljudima, možemo se s time poistovjetiti. Vratimo se sada trostrukom cilju takvog načina biblijskog proučavanja.

Potreba za znanjem

Postoji potreba za znanjem. Kako proučavamo? Evo nekoliko primjera koji mogu biti korisni sljedeći put kada vodiš niz biblijskih proučavanja. Što učiniti kada vodiš proučavanje o određenoj temi?

Imaš barem dvije mogućnosti:

1. Tradicionalni pristup dokaznih tekstova.

- Pronađi sve biblijske tekstove o suboti.
- Dokaži subotu.

2. Pristup čitanja Biblije kao jedne velike “priče”.

- Pronađi sve biblijske tekstove o suboti.
- Gdje se subota prvi put spominje?
- Tu započni!
- Postavi pitanje: “Koja bi tada trebala biti tvoja stvarna tema?”

U ovom slučaju:

- Pronađi sve biblijske tekstove.
- Subota (ili sedmi dan) spominje se mnogo puta — primjerice Izlazak 16; Izlazak 20; Levitski zakonik 16; Brojevi 15; Ponovljeni zakon 5; Izaija 56 i 58; Matej 12; Marko 1; Luka 6; Hebrejima 4.
- No, gdje se prvi put spominje? U Postanku 2,2 — u izvještaju o stvaranju.
- Dakle, koja bi tema “trebala” biti?

Umjesto da jednostavno vodiš biblijsko proučavanje o suboti, vodi proučavanje o Stvaranju. Ne brini se — subota će se pojaviti. Ali ako ne pokušavaš “dokazati” subotu, poruka proučavanja bit će poziv da prihvatiš Boga kao Stvoritelja. Kako Ga se sjećamo kao Stvoritelja? Kako ne zaboravljamo koliko nas voli? Tako da se odmaramo i držimo subotu svetom.

U Novom zavjetu Isus je sâm koristio takav način poučavanja. Kratko sam to spomenuo na početku. Na putu za Emaus Isus je susreo dvojicu učenika koji nisu razumjeli što se upravo dogodilo. Mislili su da je Isus Mesija, ali bio je mrtav. Znali su da su žene bile na grobu i da su anđeli rekli da je živ, ali nisu to razumjeli. “Tada im on reče: ‘O bezumni i spora srca da vjerujete sve što su proroci govorili! Nije li trebalo da Krist to pretrpi i uđe u svoju slavu?’ I počevši od Mojsija i svih proroka, tumačio im je što se u svim Pismima odnosi na njega.” (Luka 24,25-27) Što je Isus učinio? Vratio ih je na početak i vodio ih kroz Pisma, pokazujući im Onoga o kome sve govori. Takav način temeljitog proučavanja Biblije — dijelova u odnosu na cjelinu — način je kako možemo nastaviti čitati i učiti o Njemu tijekom cijelog života.

Potreba za ljubavlju i odnosima

Stvoreni smo kao društvena bića, kojima su potrebni ljubav i odnosi. Bog je rekao da nije dobro da čovjek bude sâm (Postanak 2). Naravno, postoje zdravi i nezdravi odnosi, a jedan od najboljih načina da osiguramo zdrave odnose s ljudima jest da imamo zdrav odnos s Bogom. Primijenimo sada ranije opisanu metodu, ali ovaj put na temu desetine. Nije teško pronaći biblijske retke koji nam govore da “plaćamo desetinu”, ali ako to tako predstavimo — kakav odnos s Bogom zapravo pokazujemo? Moramo li plaćati desetinu da bismo bili spašeni? Voli li nas Bog uopće? Netko nam može postaviti ta pitanja — i možemo li ga kriviti?

Gdje se pojam “desetina” ili “deseti dio” prvi put pojavljuje

u Pismu? U prvoj knjizi Biblije — Postanku, u izvještaju o Abrahamu. Nakon što je spasio Lota od kralja Elama, Abraham je dao deseti dio od svega (Postanak 14,20). Bez ulaženja u pojedinosti o savezima, važno je uočiti da je Abraham dobrovoljno i radosno dao desetinu. Učinio je to iz zahvalnosti. To je način na koji je štovao Boga “u duhu i istini”. To je bio dio njihova odnosa. Bog je Abrahamu dao sve što ima; u odgovoru na to, Abraham je vratio desetinu.

Možda nam je teško razumjeti ili prihvatiti da Bog od nas traži da dajemo desetinu, ali u Abrahamovom slučaju — u izvještaju o “ocu vjere” — desetina je samo jedan od načina na koji je Abraham izrazio svoju vjeru. Dakle, pravo pitanje nije: “Trebamo li plaćati desetinu?” Nego: “Proizvodi li moja vjera postupke odanosti i štovanja Boga?” Koji su načini da se taj odnos produbi? I što su Abrahamova djela pokazivala ljudima oko njega? Bog mu je rekao: “U tebi će se blagoslivljati svi narodi na zemlji.” (Postanak 12,3)

Odjednom tako tema “desetine” zapravo postaje tema vjere, i onoga što Bog može učiniti kroz tebe zbog tvoje vjere. Umjesto da se pitamo voli li nas Bog, učinimo očitim da nas voli.

Jedno biblijsko proučavanje

Sve to ne znači da učimo nešto novo. Ne znači da zanemarujemo naših 28 temeljnih vjerovanja, nego se nadam da nam pomaže razumjeti zašto smo ih uopće napisali. Kad su Isusa pitali koja je najvažnija zapovijed, On je rekao: “Prva je: ‘Slušaj, Izraele! Gospodin, Bog naš, jest jedan Gospodin! Ljubi Gospodina, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom, svim umom svojim i svom snagom svojom.’” (Marko 12,29.30) To je Bog kojega tako gorljivo želim da Ga ti — i tvoji prijatelji — upoznate i s Njim razvijete odnos koji će trajati zauvijek. To je Bog koji te voli i koji je umro da te spasi. Kad držimo biblijska proučavanja o Njemu, učimo “sve što nam je zapovjedio” (Matej 28,19.20), a ne samo doktrine. “Molitva je otvaranje srca Bogu kao prijatelju. Ne zbog toga što Bogu trebamo otkriti što smo, već zato da bismo sebe osposobili da Ga primimo. Molitva ne spušta Boga k nama, već nas uzdiže k Njemu.” (Ellen G. White, *Put Kristu*, str. 97; u izvorniku 93)

Ako su ove riječi istinite, tada je ono najvrednije što možeš naučiti kroz proučavanje Biblije to da možeš *upoznati* tu ljubav — i da je to najbolji odnos koji ćeš ikada imati sa svojim Gospodinom i Spasiteljem.

KONGRES AMICUS 2025

Od 2. do 5. listopada 2025. u Cambrilsu u Španjolskoj održao se kongres AMiCUS 2025 (Adventist Ministry to College and University Students). Ta služba je međunarodna mreža usmjerena na služenje studentima na sveučilištima i fakultetima. Cilj AMiCUS-a je pružiti podršku mladima koji studiraju u akademskim sredinama, a koji su često suočeni s izazovima suvremene kulture i vjere.

Glavni dio ovog kongresa bio je tečaj ARISE, a govornici su bili Ty Gibson i David Asscherick. Glavni cilj ARISE-a je prikazati Bibliju kao jednu veliku pripovijest o životu. Umjesto da je gledamo kao niz nasumičnih događaja, naučili smo kako svaki dio Biblije zapravo govori o Božjoj ljubavi, spasenju i o tome kako nas Bog poziva da živimo.

Tijekom ta četiri dana nismo samo slušali predavanja, nego smo duboko razmišljali o tome tko je Bog i što mi značimo u Njegovoj “pripovijesti”. Dobili smo i različita pomagala za svakodnevni život — kako bolje živjeti svoju vjeru te kako da budemo svjedoci i dijelimo Božju ljubav s drugima. Čuli smo i razna iskustva ljudi iz zemalja Intereuropske divizije, koja ima razvijenu mrežu misije sa studentima već mnogo godina, te smo mogli prikupiti razne prijedloge i razgovarati o izazovima s kojima se susrećemo.

Uz tako bogat program bilo je vremena i za opuštanje, stvaranje uspomena i druženje na toplom španjolskom suncu. Ali bez obzira na to odakle smo došli, svi smo se vratili kući s novim osjećajem smjera i misije :)

Chanel Hadžiefendić

TEEN CONNECT u Maruševcu "Samo za taj osjećaj"

Teen Connect 2025. održan je na imanju Adventističke crkve u Maruševcu, od 10. do 12. listopada, na kojem su se okupili tinejdžeri iz cijele Hrvatske i Slovenije na vikendu punom bogoslužja, učenja i zajedništva. Gostujući predavači Ana i Josip Ivanković nadahnuli su mlade da žive za nešto više te da dijele svoju vjeru kroz služenje drugima. Ana se usmjerila na teme povezane s nazivom događaja: "Samo za taj osjećaj", dok je Josip vodio tinejdžere kroz molitvu i rasprave, potičući osobno razmišljanje i duhovni rast.

Bogoslužja su osmislili i vodili sami mladi, dajući prilike za osobnu molitvu i razgovore u malim skupinama od približno tri sudionika. Takvi sastanci omogućili su mladima da prodube svoje znanje o Spasitelju, provedu sadržajno vrijeme s Isusom i rastu u zajednici kroz smisleni razgovor.

Petak navečer uključivao je interaktivne biblijske igre nakon bogoslužja, na kojima su tinejdžeri bili izazvani da pokažu biblijsko znanje, i potaknuti da uživaju u proučavanju Svetog pisma i življenju njegovih načela. U subotnje poslijepodne sudjelovali su u misijskim dosezanjima, uključujući posjete susjedima, dijeljenje vjere literaturom i posjet obližnjem domu za starije. Potom je uslijedilo poslijepodnevno bogoslužje.

Subotnja večer bila je ispunjena timskim igrama, radošću i zajedništvom, nakon čega su uslijedile opuštenе društvene aktivnosti, uključujući pečenje i uživanje u palačinkama i društvenim igrama. Nedjeljno jutro započelo je bogoslužjem, nakon čega su uslijedile radionice u kojima su mladi mogli birati teme poput razgovora o vjeri, o navikama moćnog tinejdžera, učenja prve pomoći, spravljanja iznenađenja za stanovnike kampusa i njihovu dostavu stanarima, te neobičnim misijskim aktivnostima s balonima.

Tijekom tog vikenda tinejdžeri su bili blagoslovljeni snažnim porukama, osmišljenim bogoslužjima, osobnim susretima s Isusom i iskrenim razgovorima. Mladi su napustili Teen Connect 2025 ohrabreni, osnaženi i nadahnuti da se vrate svojim crkvama s novim prijateljstvima, prijedlozima i obnovljenom predanošću za dijeljenje Isusove ljubavi u svojim zajednicama. Kampus Maruševac bio je blagoslovljen njihovom prisutnošću, i radujemo se što ćemo ih ponovno ugostiti u sljedećoj godini!

SUSRET STUDENATA I VOĐA MLADIH

u Crikvenici

Chanel Hadžiefendić

U LIFE Centeru u Crikvenici održan je Susret studenata i vođa mladih, od 7. do 9. studenoga 2025., na kojemu je sudjelovalo više od šezdeset mladih iz Hrvatske, Slovenije i Srbije — sve u ozračju zajedništva, učenja i slavljenja Boga.

Vikend je započeo u petak uvečer bogoslužjem na temu “Biti s Isusom”, koje je sve potaknulo na razmišljanje o važnosti osobnog odnosa s Kristom. U subotu ujutro je tema “Postati sličan Isusu” ohrabrila sudionike da prihvate promjenu karaktera kroz vjeru. Završno bogoslužje u nedjelju, “Djelovati kao Isus”, izazvalo je sve da svoju vjeru žive kroz prihvaćanje onoga što je Krist učinio za njih, i kroz nasljedovanje Njegova primjera. Svako je bogoslužje uključivalo 20–30 minuta skupnih razgovora, u kojima su studenti i vođe dijelili iskustva, međusobno se podržavali i gradili osjećaj duhovnog zajedništva.

Jutra su započinjala rano, s jutarnjom šetnjom u 6.30, i molitvom u 7.45, što je davalo miran i promišljen ton danu. Subotnja poslijepodnevna šetnja koju je vodio Izidor Pokrivač, te završetak subote koji je vodila Ivana Šadek, pružili su trenutke zahvalnosti i predaje, potičući sudionike da zahvale za blagoslove života s Isusom i povjere nadolazeći tjedan Bogu.

Subotnja večer bila je ispunjena izazovnim radionicama na različite teme: Zmago Godina vodio je radionice “Riječi koje bole, riječi koje liječe” i “Vječnost je sada”, dok su

Leon Đurin, Alen Hadžiefendić i Ana Džuver predstavili teme “Carpe Vitae”, “Sezone vjere” i “Izazov vjere”. Večer je završila uz palačinke, igre te uz prostoriju za molitvu i osobne razgovore s pastorom Godinom.

Tijekom vikenda mladi su međusobno dijelili predivna iskustva o tome kako žive i dijele svoju vjeru. Rebeka Vrtič podijelila je kreativne planove koje slovenska mladež razvija kroz svoj profil na društvenim mrežama — dvaaltrije — i kroz njihova osobna okupljanja, dok je Lorena Latin predstavila službu koju ona i njezin suprug vode putem Instagram stranice biblija.hr, dijeleći istinu o Bogu s onima koji su gladni znanja. Skupina sudionika iz Relay mission school podijelila je svoja ohrabrujuća iskustva misioniranja i osobnog rasta iz ranijeg dijela ovoga ljeta. U nedjelju su Rebeka Vrtič i Vika Slobodian snimale sudionike koji su odgovarali na pitanje: “Što za tebe znači život s Isusom?” — kreativni projekt dijeljen na društvenim mrežama s ciljem širenja poruke nade.

Događaj je završio razmjenom informacija i najavom budućih projekata za mlade, ostavljajući sudionike osušebljenima da žive i rade poput Isusa. Bilo je predивно vidjeti mlade s bilježnicama u rukama i strašću u srcima, uzbuđene zbog rasta u vjeri i željne prijateljstva s Isusom. Neka Bog i dalje vodi naše mlade u njihovim mjestima, s Isusom uz sebe, ohrabrene da Mu dopuste da preobrazi njihove živote, a kroz njih i živote drugih.

*Ivana Šadek
i Ana Džuver*

ATVU

IVANA ŠADEK: Moja priča

Zbog pokazanog zanimanja čitatelja, nastavljamo razgovore s mladim ljudima koji su se pripremali za službu propovjednika Radosne vijesti na Adventističkom teološkom visokom učilištu (ATVU) u Maruševcu. Ovoga puta naša sugovornica je Ivana Šadek, i ovo je njezina životna priča.

Teško mi je reći što me točno navelo na misao da bih mogla studirati teologiju, budući da sam još od osnovne škole imala želju biti misionarka. Kad sam bila u sedmom razredu osnovne škole, rekla sam svojem razredu da ću jednog dana studirati na ATVU-u.

Ta želja za misijom i radom za Boga vjerojatno je bila potaknuta odgojem i primjerom koji sam vidjela kod svoje majke. Odrasla sam u obitelji koja je imala pozitivan pristup prema crkvi, a u dječjoj subotnjoj školi sam imala predane i tople učiteljice koje su zastupale isti takav pristup. Iako su ponekad financijski izgledi bili teški, majka je uvijek davala prednost tome da brat i ja idemo na crkvene aktivnosti — bilo da se radilo o Ljetnom biblijskom tečaju, izviđačima (kojih u našoj crkvi nije bilo, ali su nas srdačno prihvatili u KID-u *Ihtus* u Maruševcu), kampovima, kongresima mladih, Relayu ili raznoraznim volontiranjima, što je sve bilo značajno za moje oblikovanje.

Velik utjecaj na moj duhovni razvoj, sazrijevanje i želju za službom imale su i godine koje sam provela u srednjoj školi u Maruševcu. Tadašnji pastori Ana i Radenko Džuver, koji su upravo došli kao profesori na ATVU, bili su nam veliki poticaj. Oni su nas mlade poticali na kreativnost u službi Bogu i ohrabrivali da koristimo svoje darove.

Dodatni poticaj da upišem studij teologije dobila sam jedne godine na Relayu, kad je dr. Daniel Duda s nama prolazio osnovna vjerovanja Adventističke crkve. Bila sam oduševljena time kako je sve u Bibliji povezano i koliko dubine možemo pronaći u njoj. Sjećam se da sam tada pomislila: “Želim znati više.”

No, iako sam imala želju za studijem teologije, nisam je upisala odmah nakon srednje škole. Zbog nekih loših iskustava, nekršćanskog ponašanja pojedinaca u crkvi koji su trebali biti uzor, i drugih sličnih razloga, prevladalo je mišljenje da bi bilo bolje da prvo završim nešto drugo, pa tek onda teologiju. Također sam razmišljala o primjerima nekih pastora kojima je, kako mi se činilo, zbog nedostatka drugih mogućnosti pastorska služba postala samo posao, a izgubilo se ono izvorno u tom pozivu. Zato sam vjerovala da bi bilo mudro završiti nešto drugo prije teologije, kako bi pastorski poziv mogao uvijek ostati poziv.

Upisala sam fiziku, ali sam već nakon godinu dana razumjela koliko je takvo razmišljanje bilo pogrešno i zapravo materijalističko. Shvatila sam koliko sam pokušavala nadzirati svoj život, umjesto da vjerujem da će se Bog pobrinuti za mene. Shvatila sam da, ako mi je Bog stavio u srce želju da Mu služim i dao darove koje su i drugi prepoznali, tada će se On pobrinuti i za sve ostalo.

Uvidjela sam da ću mnogo više moći učiniti za Njega i druge ako Mu se potpuno stavim na raspolaganje, nego ako Mu dajem samo onaj mali dio svojeg vremena i snage koji bi mi preostao nakon što sam svoje najbolje umne i tjelesne darove uložila u neki drugi posao.

Također sam shvatila da bi, ako bih krenula nekim drugim putem, bilo puno vjerojatnije da se više nikada ne bih vratila teologiji, te da je to bio samo izgovor da ne upišem teologiju onda kada sam osjetila Božji poziv. Kad svoj život usmjerimo nekamo drugamo, bez obzira na najbolje želje, mnogo je vjerojatnije da ćemo nastaviti u tom drugom smjeru i u slobodno vrijeme, kojeg nitko nema previše, te da ćemo služiti u crkvi te podržavali Božje djelo samo financijski. No spoznala sam da financijska potpora crkvi nikada ne može zamijeniti davanje sebe — svojeg vremena, sposobnosti i srca — u cijelosti Njemu na raspolaganje.

Većina ljudi je odobravalu moju odluku da studiram teologiju. Nisu bili iznenađeni jer sam, dok sam bila u Maruševcu tijekom srednje škole, bila uključena u život crkve i sudjelovala u raznim aktivnostima mladih, poput malih skupina, organizacije poslijepodnevnih bogoslužja i raznih događaja, Teen Connecta, izviđaštva te humanitarnih, misijskih i zdravstvenih doseganja. Kako sam odrastala, sve sam se više prirodno usmjeravala na to kako mogu služiti drugima i uključiti ih da i oni koriste svoje darove u službi.

Zbog toga sam često dobivala ohrabrenja i pozitivne primjedbe od ljudi oko sebe. Mnogi su u meni prepoznali određene osobine i darove, te su mi govorili kako bih trebala upisati teologiju, i kako me mogu vidjeti kao pastoricu jednog dana. No, postojala je i ona druga strana koja je smatrala da na teologiju gleda realističnije i pokušava mlade “spasiti” od toga da ne načine pogrešku i ne potroše svoje vrijeme na studij teologije.

Bilo je i takvih koji su izražavali sumnju i iznosili komentare da žene nemaju što tražiti na teologiji, kao i da one ionako nemaju neku budućnost u crkvi. Na takve sam komentare, nažalost, bila navikla još od djetinjstva, jer kad bih kao dijete rekla da želim biti pastorka ili misionarka, često bi mi rekli da to nije moguće jer sam djevojčica.

Drugi su opet, iz iskrene brige, upozoravali da žene s diplomom teologije nemaju puno prilika za rad, da neke završe kao pastorske supruge ili u crkvenim uredima, a u rijetkim slučajevima kad bi postale pastorkice, često ne bi imale dovoljno podrške od crkve te bi ponekad doživljavale neugodna iskustva.

Bilo je i komentara koji su dolazili iz nezadovoljstva prema crkvenim strukturama ili pojedinim pastorima. Neki su mi govorili da bi bilo korisnije završiti nešto drugo, jer je teologija beskorisna, te da ću samo postati puna sebe, ili neću naučiti ništa više nego što bih mogla naučiti sama proučavanjem Biblije i spisa Ellen G. White. Kasnije sam shvatila da Bog ne gleda na to dolazimo li iz

neke obitelji sa zvučnim prezimenom, kojeg smo spola, godina ili sposobnosti. Razumjela sam da On samo traži da budemo spremni vjerovati Njemu i prepustiti se da nas oblikuje dok slijedimo Njegovu nakanu.

Kad sam odlučila prekinuti studij fizike i upisati teologiju, takva odluka se nije svidjela mojem ocu. Na početku mi je zbog toga znatno smanjio financijsku pomoć, no Bog se pobrinuo da uvijek imam dovoljno novca. S vremenom se i otac pomirio s mojom odlukom i prihvatio moj odaziv na studij teologije.

Budući da sam srednju školu pohađala u Maruševcu, imala sam priliku dobro upoznati tadašnje studente teologije, pa sam imala prilično stvarna očekivanja od studija teologije. Očekivala sam dosta pisanja radova, puno vremena provedenog u knjižnici, ali i razne aktivnosti s mladima te prilike za primjenu svega što učimo.

Čula sam oduševljene dojmove o nekim predmetima, ali kad sam počela studirati, shvatila sam da je studij zapravo puno zahtjevniji nego što sam očekivala. Radovi su bili vrlo zahtjevni i tražili su ozbiljan trud i razmišljanje. Iako su pastori i profesori Radenko i Ana Džuver bili topli i susretljivi prema nama srednjoškolcima, kad sam došla na ATVU, shvatila sam da to ne znači da se ocjene poklanjaju i da se gleda kroz prste. Za svaki rad trebalo je uložiti mnogo truda kako bi zadovoljio akademska mjerila.

Često se događalo da, kad bismo imali pitanja, nismo odmah dobili jednostavan odgovor, nego bi nam profesori postavili nova pitanja koja su nas poticala da sami razmišljamo i tražimo odgovore. U početku mi je to znalo biti zbunjujuće, jer sam mislila da bi bilo brže da nam jednostavno kažu rješenje, ali s vremenom

sam shvatila koliko nam takav pristup pomaže razviti kritičko razmišljanje, dublje razumijevanje i sposobnost samostalnog traženja istine, umjesto da se zadovoljimo jednostavnim i možda površnim odgovorima.

Mogu reći da je studij teologije nadmašio moja očekivanja i dao mi puno više. Ne samo da sam stekla dublje razumijevanje Biblije i novi pogled na život, već sam dobila i osjećaj cjelovitosti koji Bog želi za naš život. Shvatila sam da duhovnost nije samo jedan dio života, već da ona utječe na svako njegovo područje, na način na koji živimo i donosimo odluke.

Izazovi koje sam doživjela na studiju pripremili su me da budem bolja u svemu čime se bavim, izdržljivija, hrabrija u suočavanju sa strahovima, da razmišljam kritički i izvan okvira, zdravije živim i imam više razumijevanja za druge ljude. Tijekom studija sam naučila gledati na život pozitivno i uvijek biti spremna pomoći drugima i, najvažnije od svega, vjerovati Bogu da će On osigurati sve što je potrebno za poziv koji nam daje. Prije dolaska na studij bila sam mišljenja da je ono što crkvi najviše nedostaje praktična primjena i misija, te sam bila vrlo usmjerena prema socijalnoj pravdi. No kroz studij teologije shvatila sam da bez ispravnog teološkog razumijevanja ne možemo imati pravu i učinkovitu misiju.

Studij teologije mi nije dao samo teorijsko poznavanje Biblije, hebrejskog i grčkog jezika, crkvene povijesti i doktrine, nego i cjelovito obrazovanje koje nadilazi samu akademsku razinu. Dobila sam priliku za primjenu znanja, a kroz različite izazove i iskustva razvila sam karakter, produbila vjeru i duhovnost te još više ojačala želju za službom Bogu i svemu stvorenome.

Naravno, koliko će toga netko dobiti na studiju teologije ovisi i o osobnoj predanosti i želji da svim srcem radi ono čega se prihvati tijekom studija. Teologija pruža prilike za službu i stjecanje znanja, ali istinsko preoblikovanje

dolazi kroz spremnost da se u potpunosti stavimo na raspolaganje Bogu i iskoristimo svoju darovitost i vrijeme za dobro drugih. Studij me oblikovao u osobu koja se ne boji izazova i koja vjeruje da je uz Božju pomoć sve moguće.

Unatoč velikoj podršci na ATVU-u, po završetku studija teologije zbog svoje sam se osobnosti dugo mučila s mišlju da nisam dovoljno dobra da bih bila pastorica, i s osjećajem straha od velike odgovornosti. Mislila sam da moje moguće pogreške mogu ljude ne samo udaljiti od crkve nego, još gore, od Boga, te nisam odmah ušla u pastorsku službu. Prvo sam završila tečaj za vegansku kuharicu kako bih mogla pomagati ljudima da žive zdravije. Kasnije sam dugo radila u ADRA-i, gdje su nakon potresa na Baniji bile velike potrebe, i doista sam uživala u radu s ljudima. Tamo sam također bila svjedokom čudesnog Božjeg djelovanja kad Mu damo ono malo što imamo, malo darova i vremena, kako On to koristi na način koji nadilazi naša očekivanja i naše mogućnosti.

Dok sam radila u ADRA-i Bog mi je čudesno otvorio vrata i usmjerio me na magisterij iz *leadershipa*, nakon kojeg sam konačno smogla hrabrost suočiti se sa svojim strahovima i otpočeti pastorski pripravnički staž. Shvatila sam da ne želim provesti život radeći druge dobre stvari, a propustiti ono najbitnije: biti potpuno u službi Radosne vijesti.

Nakon deset mjeseci pripravničkog staža, iznenađena sam koliko mi se mogućnosti pruža da koristim svoje sposobnosti, i koliko je lijepo raditi kao pastorica. Osim rada s djecom, izviđačima i mladima, gdje mogu biti kreativna i zajedno s njima osmišljavati projekte koji su izvan ustaljenih okvira, najdraži dio službe mi je proučavanje Biblije s ljudima. Nema ništa ljepše nego pratiti nečiji duhovni razvoj i gledati kako kroz proučavanje iz tjedna u tjedan sve više vole Boga, više Mu vjeruju i više se oduševljavaju Biblijom. Veselim se budućnosti i radujem se otkrivanju kamo će me Bog još usmjeriti da sve što mi je dao iskoristim do krajnjih mogućnosti.

Za svakoga tko se dvoumi s odlukom hoće li upisati studij teologije ili ne, iz vlastitog iskustva mogu potvrditi da su tri godine studija teologije najbolje ulaganje, bez obzira na to čime se u životu bavimo. Kroz studij teologije dobiva se promjena karaktera, ispravan način razmišljanja o Bogu, sebi i svijetu, te važan i dubok pristup Bibliji, što nema cijenu. Iskustvo mi je pokazalo i da Bog vodi i brine se za nas na nevjerojatan način, usmjeravajući nas tamo gdje Mu možemo najviše poslužiti, rasti i gdje možemo koristiti svoju darovitost u službi na slavu Njemu.

Ukoliko ste se čitajući Ivanino iskustvo poželjeli i sami pripremiti za cjeloživotnu predanu službu propovijedanja Radosne vijesti, ili biste se kao vjernici voljeli bolje opremiti za dijeljenje Božjih istina drugima, javite se na: prodekan@atvu.org. Nemojte oklijevati odgovoriti na Kristov poziv upućen upravo vama.